

Kis szemérmes világom

*Kis szemérmes világom,
lecsavart lámpalángom,
bugyi-ajándékom,
hervadható virágom,
beléd van minden öltve,
mint napfény a gödörbe,
míg a napfényem lángra gyúl,
bealkonyúl, lealkonyúl.*

Szeretnek minket

*Láttál-e már tengert,
tengerből lehetetlen,
ha egy medúza mellett
keresnél kedves kedvet?*

*Letakartad
emléidet úgy adtad,
mintha mennyország lenne
és abban én a magzat.*

*Jött a tenger — mogorva
sorsát ránk pocsékolta.
Ki vagyok én meg te? Te vagy?
Szeretnek minket a halak.*

ORBÁN OTTÓ

Az arcom a tévében

Mindent így láttam volna? Fordítva az Ént? A háború tükrébe bámuló föld megszokja nyúlszájú romjait; „van isten”, villog a szögesdrót, „én vagyok az”. Az ígéreték századában minden másképp történt. Lassult-gyorsult a rejtett működés, hogy megőrizze gyártási titkát, a dolgok ritmusát, s a csillagmonopólium töretlenül ragyog. De hol a föltalálók naiv optimizmusa? A kerék és a tűz az éhezés arcába bámul — elszalasztott évezredek kútja, visszanéz egy kiszáradt, emberi szempár: csecsemőhulla fölött guggoló nő, csettint fémnyelvével Fotó XY. A félsziget öböl felőli

oldalán vad hullámverés várja a halászt. Se istenkép, se mellszobor, se recept a jövőre. Megkockáztatni a vízbe fulladást egy reménybeli repülőhalért ott a hullámozó fekete olaj, az óceán-idő. És ott a tükör tükörkép: ugyanaz az arc. És mégis minden másképp lesz, mint a próféták kamatszámításában. Egy hajótörés túlélője fecseg itt, és a tűzoltókat színes adásban csábító inge fölött most látható csak igazán orrsövényferdülése.

A túlvilág

Fehér. Szárnyatlan szárnycsapás. A fal, a libaúsztató. Aztán a por leül. A teremtés csonttalanul ragyog. Minden fölösleg kifacsarva, mint majd utazás után. A postabélyegzőn: 1942.

A körülmények

Egy kis ország mire nevel? Tapintatra? Vagy vakdühre? Az égő betonon, ahol sorakoztunk, nem voltam büszke arra, hogy magyar vagyok. Nem voltam büszke semmire. Egy voltam a vezényszók satujába fogott munkadarabok közül. A bordáim között éreztem a kést, és az esztergagép körül halomba gyűlt a forgács: költészet, értelmiségi pletykák, jövőtudomány. Kezdetben semmi egy óceánt képzelni a kéziratpapírra. Fönt a Hold, az agfacolor fényben fölmerül valami sápadt szikla; indiánok és kolibrik: új föld, új történelem. Később ugyanez, sajnálatos, de nehezebb. Nemcsak a seprűn röpködő csalásra, a képzelet túlhajtott technikájára is ráúnunk; egy darab papír — vési belénk a tapasztalat — delfinek nélkül is határtalan, ha jól írjuk tele. A műhelyszag, igen, ez volt a hasonlíthatatlanul új. A köszörült szerszámacél lehántja a csilló fölösleget; tengerek, őserdők, sárkánygyíkok a raktárba kerülnek, és a kisváros-világ mellékutcaján kényelmetlen kérdésekkel föltűnik a túlélésre kiképzett, általános En, a nagyszájú közép-európai.